

Jean de La Fontaine: Volk in pes.

Bil nékdaj volk je, mršav kakor plot,
saj psi so stražili pošteno:
naključje pa privede dogo mu na pot,
zares mogočno, lepo, gladko in rejeno.

Napal, raztrgal jo takrat
gospod Volkač bi bil pač rad.

A ni se tvegaj borbe jake,
saj bil čuvaj je takšne dlake,
da branil bi se bil srčnó.

Nagovóri ga volk zato
pohlevno in zavzame se močnó,
odkod mu tolsto to ogrodje.

«Samo na vás je, blagorodje,
da se zredite kakor jaz,» je pes dejal.

«Pustíte gozd, pa bo vse prav:
vrstnike vaše beda tare,
sirote jadne, uboge pare
za lakoto tam ginejo neredkokdaj.
Kako bi ne! Pojedin prostih ni dobiti,
za slednjo stvar se je boriti.

Za mano, če vam je do boljše sreče kaj.»

«A kaj bom moral delati?» se volk odzove.

«Domala nič», dé pes: «odganjati od vrat
beračev, klatežev svojat;

lastniku se sladkati, streči na njegove:

na ta način so vam gotove
vsaktere izjedi, na prebitek bo vse dni
golobjih, kurjih vam kosti;

pa včasih vas še potrepljajo.»

Tedaj začuti volk tako se blažen ves,
da solze mu iz oči kapljajo.

Gredoč uzre, kako je gol po vratu pes.

«A kaj je to?» «Nič.» «Kaj, nič!» «Ni da bi govoril...»

«Pa vendar?» «Ogrlják — priklenjen sem ob njem —
je morebiti to, kar vidite, mi storil.»

«Priklenjen! — mar ne tekate okrog povsem
po mili volji?» «Vselej ne; pa kaj zato je?»

«O, meni toliko, da vašim se jedém
rad odpovem iz duše svoje,
po taki ceni ne bi vzel zaklada jaz.»

To reče volk, zbeží in teče še ta čas.

PS. V tem prevodu, priobčenem radi arhitektonske teorije, ki jo zastopa J. Kelemina v svoji «Literarni vedi», sem za osvetlitev zadevne trditve sam razdelil basen v somerne kitice 12—8—1—8—12.

A. Debeljak.

Urednikov «imprimatur» 13. decembra 1927.

